

Robin Benway

GIRLPOWER

Van de succesauteur van Bonustrack

1

'Ik weet al te veel'

April

Ik vind het afschuwelijk om de oudste te zijn.

Ik vind het afschuwelijk omdat ik altijd alles als eerste moet ontdekken. En zelfs als dat niet zo is, denken mijn zussen nog dat ik alles weet. Dat is ook wel zo, maar daar gaat het niet om. Nu niet, in ieder geval.

Neem bijvoorbeeld laatst, toen mijn jongste zusje June me de avond voor de eerste dag op onze nieuwe school op de rand van mijn bed duwde (zodat ik allemaal kreukels in mijn dekbed maakte) en me van alles en nog wat begon te vragen over de middelbare school. Alsof ik deskundig ben of zo!

'Waar eten de populaire meiden?' vroeg ze aan me, terwijl ze haar pony uit haar ogen blies, zodat het rommelig over haar voorhoofd viel. 'Is het erg dat ik nog niet kan autorijden? Gaan ze me pesten omdat ik nieuw ben?'

'June,' moest ik haar vertellen, 'ik weet het niet, ik weet het niet en ik weet het niet. Je vergeet dat ik zelf ook nog nooit op deze school heb gezeten.'

'Maar als ik nou de verkeerde kleren aanheb? Of als mijn haar gaat kroezen als het mistig is? Denk je dat ze me dan raar vinden?'

Onze middelste zus, May, stak haar hoofd om de hoek van de deur. Haar haar zat in een knoedel boven op haar hoofd. Zoals June zou zeggen: het zag er niet uit. Maar ik kon May geen ongelijk geven. Het was te warm buiten om je over dat soort dingen druk te maken. 'Ja,' zei ze tegen June. 'Je kunt

echt vergeten dat je de komende vier jaar ooit een vriendje krijgt. We moeten je maar Kneus gaan noemen.'

'Zeker omdat jij nooit een vriendje hebt gehad.' June keek haar woedend aan. 'Superkneus.'

May rolde met haar ogen en zwaaide naar me met haar zwarte iPod. 'Ik moet mijn oortjes terug om het gejammer buiten te sluiten.'

'Op mijn bureau,' zei ik tegen haar. 'En June, even serieus? Tenzij er morgen een meute wilde honden in de school wordt losgelaten...'

'Dat hopen we dan maar,' mompelde May, terwijl ze mijn bureau overhoophaalde en daarbij een stapel ingebonden boeken omstootte.

'...komt het best goed. Hé, May, sorry, hoor.' Ik legde mijn boeken terug op de stapel en keek haar nijdig aan. 'Een beetje respect voor het geschreven woord graag.'

'Jij bent werkelijk de enige die de boeken op de zomerleeslijst ook echt leest,' zei May met een zucht.

'Hebben ze hier wilde honden?' vroeg June. 'Ik wist wel dat er coyotes zijn.'

'Misschien loopt er wel ergens een spin,' zei ik.

'Of zeven,' voegde May eraan toe.

Ik zuchtte. 'Kunnen jullie alsjeblieft mijn kamer uit gaan, zodat ik kan doen alsof ik enig kind ben?'

Maar toen ze weg waren, miste ik ze. Het was gek: ik wilde dat ze er waren, en als ze er waren, wilde ik dat ze weggingen. We waren twee weken geleden van Orange County naar ons nieuwe huis in de Valley verhuisd, omdat onze ouders waren gescheiden en onze moeder hier een baan had gevonden en onze vader over een paar weken voor zijn nieuwe baan naar Houston ging verhuizen. Dat is tenminste de reden die onze moeder aanvoerde. Ikzelf was ervan overtuigd dat het iets te maken had met het feit dat May stomdronken was geworden

op de avond dat onze ouders meedeelden dat ze uit elkaar gingen.

Niemand heeft het er meer over, vooral May niet, en als we het er wel over zouden hebben, zou ik niet weten wat ik moest zeggen. 'Jeetje, May, vind je dit zelf ook niet een beetje cliché?' of: 'Hoe voelt het om het middelpunt te zijn in je eigen show?'

June, die pas veertien is, wist niets af van Mays nachtelijke slemppartij. Zij wist alleen dat er veel tv-sterren in de Valley wonen, dus ze was helemaal opgewonden over de verhuizing. Ik wist alleen dat niemand mij of mijn zussen had gevraagd wat wij wilden, dus stemden we ermee in. Maar ik zal je één ding vertellen. Als ik had geweten dat we hier terecht zouden komen, had ik veel eerder geprotesteerd. De Valley is begin september belachelijk heet.

Nu hadden we dus dit nieuwe huis, met een jacarandaboom, die met zijn paarse bloemen smerige vlekken maakte op de stoep, en eucalyptusbomen in de achtertuin. Het was mooi, maar het voelde niet vertrouwd. Het was alleen maar een huis waar we in woonden, en als ik 's nachts heel goed luisterde, kon ik het verkeer op Ventura Boulevard horen.

'Het wordt een nieuw avontuur,' had mijn moeder gezegd toen we er in trokken, en ze had er zo stralend bij gelachen dat mijn zussen en ik maar terug lachten.

Alsof de afgelopen drie maanden al niet avontuurlijk genoeg waren geweest, met ons gezin dat zichzelf helemaal opnieuw moest vormen. Misschien was ik de enige die trilde vanbinnen, ik weet het niet. Ik wil het niet eens weten. Ik weet al te veel.

Maar uiteindelijk werd alles rustig, en het ging best goed. We begonnen met school en op de eerste dag verdwaalde ik vier keer, omdat de campus veel groter was dan onze oude school, met om de tien meter een enorme betonnen paal en

kronkelpaden waar ik twee keer bijna mijn nek op brak. Ik wist dat het leven heel gauw weer normaal zou worden en dat ik zou vergeten hoe het vroeger was, maar daar had ik niets aan toen ik per ongeluk in een aardrijkskundeles voor de derde klas belandde, in plaats van in de anatomieles voor de vijfde.

Ik zeg dat nu vaak tegen mezelf: je vergeet het straks allemaal vanzelf weer.

June maakte, net als 99,9 procent van de derdeklassers, geen enkele indruk op wie dan ook. May deed in de vierde wat ze altijd al had gedaan: ze slofte rond in haar zwarte Converse-trui en negeerde iedereen om zich heen. Ik hobbelde mee met de andere vijfdeklassers. Waarom zou je tenslotte tegen de stroom in zwemmen? Daar word je alleen maar moe van en je gaat eerder dood. *Go with the flow*, zeg ik altijd maar.

Hoewel, dat zéi ik.

Voor ik wakker werd en al dat rood zag.

Het gebeurde op de tweede maandag van het schooljaar. Ik wou dat ik kon zeggen dat dat het enige is wat ik me ervan herinner, maar ik herinner me alles nog van die dag. Het was de dag dat onze vader officieel naar Houston verhuisde – hij woonde daar eigenlijk al zo'n beetje, maar na school kwam hij langs om officieel afscheid te nemen. Hij had ons foto's laten zien van zijn nieuwe flat – die er net zo uitzag als iedere andere flat in Amerika – en May, June en ik hadden ze bekeken en gezegd: 'Mooi', want tja, wat moesten we anders zeggen?

Ik herinner me dat het die maandagmorgen mistig was en dat het beneden naar pepermuntthee rook. Ik kan je zelfs vertellen dat ik Mays sokken aanhad, omdat die van mij allemaal in de was lagen, maar dat is niet echt een nuttig detail. En zeg het alsjeblieft niet tegen May. Zij heeft iets met sokken lenen. Ik weet niet – ze is daar raar in.

Ik werd vroeg wakker, nog vóór Junes wekker afliep in de

kamer naast me. Eerst dacht ik dat ik nog droomde, want ik zag alleen maar helderrood voor mijn ogen zweven. Toen dacht ik dat het de zon was die door mijn oogleden scheen en me eraan herinnerde dat ik moest opstaan.

Ja hoor, alsof ik dat zou kunnen vergeten.

Maar toen ik ten slotte mijn ogen opendeed, was de kamer nog donker. Geen zonlicht te bekennen, alleen de rustige, roze hemel en de grijze mist die langs mijn slaapkamerraam trok. En toen voelde ik een vreemde scheut van angst en adrenaline door me heen gaan, net als wanneer je in de achtbaan zit en plotseling beseft dat het een heel slecht idee is om jezelf vast te gespen in een gammal karretje en je in de diepte te storten zonder te vragen naar de resultaten van de veiligheidsinspectie of in ieder geval een valhelm op te zetten.

Maar op dat moment dacht ik dat het niets bijzonders was. 'Je bent gewoon zenuwachtig,' zei ik hardop tegen mezelf, terwijl ik toekeek hoe de mist langzaam oploste. 'Dat is het. Je bent gewoon zenuwachtig.'

Ik bleef het zeggen tot ik het zelf geloofde, hoewel er niets was om zenuwachtig over te zijn. En toen ging Junes wakker af. Ik hoorde May slaperig schreeuwen dat ze hem uit moest zetten en de dag begon, alsof er niets was gebeurd, of alles al was gebeurd.

'Ik ga populair worden,' deelde June die ochtend onderweg naar school mee. Ze zat op de achterbank van de oude bus van mijn moeder, ook wel bekend als mijn nieuwe auto. June wilde op weg naar school nooit voor in de 'Mam-Mobiel' zitten en May zei dat het haar niet kon schelen waar ze zat, omdat we naar school gingen en er toch niets was wat dat minder erg kon maken. (Mijn zus May is geen optimistisch type.)

May en ik keken niet eens achterom bij Junes mededeling. 'Fantastisch,' zei ik, terwijl ik in mijn achteruitkijkspiegel keek

of er geen politie achter me reed. Ik ben erg trots op het feit dat ik nog geen enkele bon heb, en ik wilde dat niet in gevaar brengen.

‘April, het is het rechterpedaal,’ gromde May naast me. Ze zat onderuitgezakt in de passagiersstoel, met haar zwarte capuchon over haar blonde haar getrokken. ‘Als je dat wat dieper indrukt, gaan we misschien harder.’

‘Sorry, hoor, maar ik heb nog geen enkele bon gehad, en...’

‘Ik zéí,’ onderbrak June me vanaf de achterbank, ‘dat ik populair ga worden. Dat is mijn doel voor dit jaar. Een nieuw schooljaar, een nieuw schoolleven.’

‘Jij bent een kruising tussen een typische derdeklasser en Oprah Winfrey,’ zei May schamper, en ik hoefde haar gezicht niet te zien om te weten dat ze rimpels in haar neus trok. Het is zó irritant als ze dat doet. ‘Waarom probeer je voor de verandering niet eens uniek te zijn?’

‘O ja,’ zei June. ‘Alsof uniek zijn jou zo veel heeft opgeleverd. Trouwens, wat is er mis met populair zijn? Gandhi was ook populair.’

‘Gandhi ging in hongerstaking voor de wereldvrede en is uiteindelijk vermoord door zijn aartsrivaal,’ vertelde ik haar. ‘Is dat wat je nastreeft?’ Terwijl we voor het rode licht stonden te wachten, keek ik naar het verkeer dat het kleine winkelcentrum passeerde en naar de mensen aan de overkant, die bij Starbucks in de rij stonden. Ik kon hiervandaan willekeurig welke kant op rijden, het uitzicht zou precies hetzelfde blijven. May noemt onze nieuwe omgeving ‘saailand’.

‘Weet je eigenlijk wel wie Gandhi wás?’ vroeg May nu aan June. Eindelijk draaide ze zich om en keek haar aan. Het licht sprong op groen. Ik zag June in de achteruitkijkspiegel. Ze keek gefrustreerd en streek met haar handen over haar donkere haar om de krulletjes onder controle te houden. Ze heeft van dat lange, bruine haar en een perfecte pony, die ze altijd steil pro-

beert te maken. Ze heeft ook grote, bruine ogen, maar zeg dat alsjeblieft niet tegen haar, want dan gaat ze van die stomme her-tenogen opzetten en met haar wimpers knippen, héél gênant. Maar inderdaad, mijn jongste zusje ziet er schattig uit.

En dat is irritant.

‘Precies, dat dacht ik al,’ zei May en draaide zich weer om. ‘April, we gaan zo langzaam dat ik zou zweren dat we achteruit rijden.’

May zou ik niet schattig willen noemen. Speelgoedbeesten zijn schattig. June is schattig. May is heel iets anders. Ze is zo mager dat alles aan haar er overdreven uitziet. Zelfs haar ellebogen zien eruit alsof de botten ieder moment door haar huid kunnen prikken. Als ze niet woest naar je kijkt, kun je zien dat ze eigenlijk best knap is. Misschien zou ze zelfs wel mooi zijn, als haar jukbeenderen er niet uitzagen alsof ze van messen waren gemaakt.

May straalt gewoon iets uit van: ‘Kom me niet te na, want ik maak je af.’ Dat verklaart misschien waarom ze geen vrienden heeft.

‘Denk je dat jij het beter kan?’ vroeg ik aan haar. Ik zette mijn richtingaanwijzer aan, hoewel we nog een halve straat verwijderd waren van de volgende kruising.

‘Kijk,’ zei June ten slotte beledigd, zonder zich iets van het gesprek tussen May en mij aan te trekken. ‘Dít weet ik wel. Als je je in het dierenrijk niet aanpast, ga je dóód. Dat heet darwinisme. Zoek het maar op.’

May snoof alleen maar schamper. “Deze biologieles wordt u aangeboden door onze speciale zender Kennis voor Kneuzen.”

Ik minderde wat vaart toen we het kruispunt naderden, hoewel het verkeerslicht op groen stond. ‘Wat doe je nou?’ gilte May. ‘Het is groen! Waar wacht je op?’

‘Er zit een meisje bij me in de klas, bij Engels,’ ging June

verder. Als zij iets in haar hoofd heeft, praat ze maar door. Als zij aan boord had gezeten van de *Titanic*, had ze vast eindeloos door gebabbeld over de oranje reddingsvesten die niet goed bij haar huid kleurden, terwijl iedereen om haar heen zich aan de ijsbergen vastklampte.

‘Ik minder vaart omdat dat veilig is als je een kruispunt naderd,’ snauwde ik tegen May. ‘En wat weet jij er nou van? Jij zit nog op les. Je hebt nog niet eens een rijbewijs.’

May bonkte langzaam met haar hoofd tegen de hoofdsteun.

June nam niet eens tijd om adem te halen. ‘Hoe dan ook, ze zit dus bij Engels bij me in de klas? En ze heet Maria? Ze is vijftien, dus ze zit in de vierde, net als jij, May? En ze is hartstikke cool en...?’

‘En waarom?’ viel May haar in de rede. ‘Klinkt alles? Als een vraag? Als je praat?’

‘Hoe dan ook,’ vervolgde June. Ze negeerde May, maar ik zag haar blozen op de achterbank. ‘Ze heet Maria en...’

‘Maria,’ zei May. ‘Dat verschilt maar één letter met “paria”. Denk daar maar eens over na.’

‘Ja, daar weet jij alles van, van pari...!’ begon June te schreeuwen, maar terwijl wij het kruispunt overstaken, vertrok haar gezicht plotseling alsof ze iets vies proefde. Ik zag haar door het raampje naar de dakloze man op de hoek van de straat kijken en huiveren.

‘Dit kan echt niet, June,’ zei ik tegen haar. ‘Die man is dakloos, maar hij is gewoon een mens, hoor.’

‘O gottegottegot, daar komt de preek,’ kreunde May.

‘Ik zei toch niks,’ mompelde June, maar haar stem klonk zachter en ze begon niet meer over Maria.

‘Je hoeft niet eens iets te zeggen,’ zei ik. ‘Ik zag het aan je gezicht en ik vind echt... hé, wacht eens even. Heb jij serieus je autogordel niet om?’

‘Oeps.’ June deed snel de gordel om. ‘Foutje.’

‘Noem dat maar een foutje,’ zei ik tegen haar. ‘Wist je dat dicht bij huis de meeste ongelukken gebeuren? Dat we...’

En toen wist ik opeens dat ik van baan moest verwisselen. Vlak achter mijn ogen verscheen een beeld van remlichten, als een herinnering aan iets wat nog niet was gebeurd. Ik klemde het stuurwiel in mijn handen en stuurde de auto met een ruk naar de linkerrijbaan. Mijn zussen gilden en klampten zich vast aan hun autogordels, die gelukkig vastzaten. Twee seconden later flitsten de remlichten aan en we reden het ongeluk voorbij, net op het moment dat het gebeurde, alsof ik het al eerder had gezien.

June was als eerste bijgekomen van de schrik. ‘Als ik een gipskraag om moet, vermoord ik je,’ mopperde ze vanaf de achterbank.

May zat me alleen maar met enorme ogen aan te staren. ‘Wat was dát nou?’ hijgde ze.

‘Ik... ik weet het niet,’ gaf ik toe. Als ik het stuur niet zo stijf had vastgehouden, hadden mijn handen gebeefd. ‘Ik ging naar de andere baan. Meer niet.’

‘Nou, wat het ook was, ik vond het prachtig,’ grijnsde May. Ze leunde achterover in haar stoel. ‘Eindelijk een beetje opwinding hier.’

2

‘Hier heb ik me mijn hele leven op voorbereid.’

May

April maakt overal meteen zo’n drama van. ‘Ooo, alles zag rood en ik wist dat het een téken was, en de hemel opende zich en er kwam mist opzetten...’ enzovoort, enzovoort.

De dag was helemaal niet zo dramatisch.

In ieder geval niet tot het moment dat ik erbij betrokken raakte.

Zodra mijn zussen en ik de school binnen stapten, begon de wekelijkse sleur, wat er in wezen op neerkwam dat we elkaars bestaan de eerstvolgende 6 uur en 37 minuten negeerden. Kijk, als er iemand jarig is of zo trekken we misschien als blijk van herkenning een wenkbrauw op, maar anders ken ik hen niet en zij kennen mij niet.

Niet dat ze me na school wel kennen, trouwens.

Ik denk dat dat zo gaat als je de middelste bent. Toen we jonger waren, gebruikte mijn moeder altijd de oude vergelijking van de sandwich om uit te leggen waarom het middelste kind zo belangrijk was. ‘Jij bent de salami in de sandwich!’ zei ze dan, en dan herinnerde ik haar eraan dat June van salami hield en ik niet, waardoor haar vergelijking de mist in ging.

Ik zal maar eerlijk zijn. Ik bedoel, ik hou echt wel van mijn zussen. Ik denk dat ik het biologisch aan ze verplicht ben om van ze te houden. Ik wou alleen dat ze niet zo... typisch zij waren. Vooral op school, waar June haar sociale-vlinder-metamorfose ondergaat, en April zich klaarstoomt voor een leven

vol boeken, genialiteit en wetenschappelijke titels, is het heel gemakkelijk om ondergesneeuwd te raken.

En nu mijn ouders gescheiden zijn, heb ik het gevoel dat ik middelmatiger ben dan ooit. Niet dat mijn eigenwaarde er ontzettend onder heeft geleden of zo, maar vroeger was eigenlijk het enige bijzondere aan mij dat mijn ouders nog bij elkaar waren. Nu zijn we net als iedereen. Niets om over naar huis te schrijven.

Ergens denk ik dat ik me hier mijn hele leven op heb voorbereid.

Het zou bijna grappig zijn, als het niet echt was gebeurd.

Die maandagochtend dat het allemaal begon, reed April ons naar school in de Trut-Mobiel. Het eerste uur gebruikte ik bij wiskunde mijn passer om een sneeuwpoppenfamilie te maken. Het tweede uur hadden we gym en ik begon onmiddellijk te doen alsof ik kramp had. Ik trok regelmatig een pijnlijk gezicht terwijl alle anderen rondjes renden en vies en zweterig werden. Ik vind serieus dat het dragen van een korte broek bij gym als een misdaad tegen de menselijkheid moet worden beschouwd. (Toen ik dat een keer tegen April zei, rolde ze met haar ogen en zei: 'Er zijn mensen die echt misdaden tegen de menselijkheid hebben meegemaakt, May. Daar moet je geen grapjes over maken.' April heeft het gevoel voor humor van een vlo. Een niet-grappige vlo.)

Het derde uur hadden we Europese geschiedenis. Ik haat geschiedenis. Ik ken echt wel dat oude verhaal dat als mensen niet van het verleden leren, de geschiedenis gedoemd is zich te herhalen, maar: hallo? Mensen bestuderen de geschiedenis nu al honderden jaren en er zijn nog steeds oorlogen en hongersnoden en dictators en ziektes. De geschiedenis herhaalt zich toch wel, of ik er nou 56 minuten per dag iets over leer of niet.

En ik heb helemaal een hekel aan Europese geschiedenis.

Europa vind ik hartstikke leuk, op een dag ga ik in Parijs wonen, met uitzicht op de Eiffeltoren, en dan ga ik samenwonen met een kunstenaar. Dus op de Europeanen heb ik niets tegen. Maar hun geschiedenis is belachelijk. Was het nou echt zo erg geweest als ze hun koningen eens een andere naam hadden gegeven dan James, of Edward, of George? Wat dacht je van Hector? Of Archibald? Als je aan James de Vijfde toe bent, wordt het tijd om alternatieven te zoeken.

Laten we het maar helemaal niet over Pruisen hebben.

Maar het allerergste aan Europese geschiedenis vind ik nog dat ik er nu bijles voor moet hebben. Als je de eerste twee proefwerken van het schooljaar onvoldoende hebt gemaakt, schijnt dat niet goed te staan op je lijst. Ik probeerde er nog op te wijzen dat het gebrek aan creatieve koninklijke namen niet meehielp, maar in plaats van me gelijk te geven, maakten ze een afspraak met de conrector om de mogelijkheden voor bijles te bespreken. Ik vrees dat het gesprek vooral van één kant zal gaan komen.

Dus nu moet ik zorgen dat mijn vader het niet te weten komt. Ik ga ervan uit dat April je heeft verteld (ze vertelt het namelijk aan iedereen) dat onze vader nu in Houston woont. Niet dat mijn vader zich druk maakt over mijn cijfer voor Europese geschiedenis, maar hij heeft beloofd dat ik met het vliegtuig naar hem toe mag komen en dat hij me dan meeneemt naar Austin. Hij heeft mijn zussen en mij speciale uitstapjes toegezegd, waarin we allemaal de kans krijgen om tijd met hem alleen door te brengen, maar het enige wat ik wil is Austin zien. Ik bedoel, die stad heeft als motto: 'Houd Austin maf', en ik ben behoorlijk maf. Dus ik heb het idee dat Austin en ik het goed met elkaar zullen kunnen vinden.

En ja, het zal ook wel leuk zijn om mijn vader te zien. Ik doe mijn best om niet aan hem te denken. Ik doe mijn best om aan heel veel dingen niet te denken.

De rest van die dag verliep even irritant als altijd. De lunchpauze was weer het dieptepunt van de dag, vooral omdat ik niemand kende en geen zin had om alleen te zitten. Ik wist dat April waarschijnlijk in de bibliotheek zat om zich te verdiepen in het paargedrag van de larfachtige of iets anders nutteloos, en June was altijd ergens anders.

Niet dat ik ze ooit opzocht of zo.

Ik bracht de lunchpauze door zoals altijd: ik liep door de gangen en deed alsof ik ergens naar op weg was. Ik probeerde mezelf wijs te maken dat niemand me opmerkte, maar soms voel ik me daar nog rotter door. Ik weet het niet. Zoals ik al zei: ik ben maf.

Na de laatste bel liep ik de oogverblindend zonnige parkeerplaats op, waar April tegen de auto stond geleund. De autosleutels rinkelden in haar hand en haar wangen, die anders altijd een kleurtje hebben, zagen bleker dan normaal. Zelfs haar blonde haar, dat toch al behoorlijk licht is, leek nog een paar tinten lichter. ‘Whoow,’ zei ik. ‘Je ziet eruit alsof je moet kotsen.’

‘Hier,’ zei ze, en gaf me de sleutels. ‘Jij mag naar huis rijden.’

Ik keek haar aan. ‘Waarom?’

‘Daarom.’

‘Oké, nog een keer: waarom?’

‘Ik heb geen zin om te rijden. Ik... ik heb hoofdpijn.’

‘Je ziet eruit alsof je moet kotsen,’ zei ik weer, terwijl ik de sleutels van haar aanpakte. ‘Doe het niet over mij heen, oké?’

Voor April antwoord kon geven, kwam June eraan lopen. ‘Yo,’ zei ze. ‘Kom, we gaan naar huis.’

‘Nou, nou,’ zei ik. ‘Dat is toch niks voor zo’n populair iemand als jij?’

Ze keek me alleen maar aan. ‘Rij jij?’

Ik zwaaide de sleutels voor haar neus heen en weer.

‘Lekker dan,’ momperde ze, terwijl ze op de achterbank kroop. ‘Nou ja, ik ben in ieder geval jong en mooi als ik doodga.’

Toen we allemaal waren ingestapt, controleerde April drie keer of haar autogordel goed vastzat. ‘O, bedankt voor het vertrouwen, April,’ mompelde ik, maar toen zag ik dat June hetzelfde deed. ‘Wauw, bedankt, familie.’

‘Rij nou maar gewoon langzaam,’ antwoordde April. Ze streek steeds met haar hand door haar haar, alsof ze dacht dat er iets in zat. ‘En rij tegen niets en niemand aan.’

De eerste paar minuten ging het prima, vooral omdat we nog in bewoond gebied reden. ‘Weet je, als je er goed over nadenkt,’ zei June, na een korte, weldadige stilte, ‘is dit voor jou het gevaarlijkste stuk, May. Al die kleine kinderen en huisdieren die ieder moment de weg op kunnen rennen...’

‘June,’ snauwde ik, ‘doe niet zo irritant.’

‘Ik stel alleen maar een hypothese op,’ grijnsde ze. ‘Dat hoort bij het wetenschappelijke proces, snap je?’

Zodra we bij het grote kruispunt kwamen, drukte ik het gaspedaal wat dieper in. April schrok zich een ongeluk. ‘May, echt...’ momperde ze.

Ik lachte alleen maar. ‘Ik zal je even laten zien hoe het moet, grote zus.’

Plotseling verstijfde April in haar stoel en ze zei: ‘Nee, niet zij! Niet zij, nee, May!’

‘Waar héb je...’ begon ik, maar toen ik naar beneden keek, kon ik mijn handen niet zien aan het stuur.

Dat was niet grappig.

Het gebeurde zo snel dat ik eerst dacht dat ik te lang met mijn ogen knipperde of dat ik een soort kortsluiting had in mijn hoofd of zo. Ik voelde me duizelig worden. ‘Whoow,’ fluisterde ik onwillekeurig.

Plotseling zwenkte de auto op de stoep af en April gilte: ‘Niet zij! Niet dat meisje!’

‘Wie bedoel je?’ gilde ik terug, maar precies op dat moment zag ik een meisje op de hoek staan met een waanzinnige bos zwart haar, en April gedroeg zich alsof ze me niet kon horen.

Ze greep het stuur en bracht de auto met een ruk terug op de rijbaan, terwijl het meisje verschrikt naar adem hapte en als verstijfd op de stoep bleef staan.

June zat te gillen op de achterbank. ‘Ik wist het! Ik wist het!’

Ik had totaal geen idee waar ze het over had en het kon me niet schelen ook. Het had het een haar gescheeld of we hadden een onschuldige voorbijganger geschept, maar zelfs dat merkte ze amper op.

Ik had het te druk met uitzoeken waar mijn handen waren gebleven.

Toen ik weer met mijn ogen knipperde, lagen mijn handen weer om het stuur, alsof ik het nooit had losgelaten. April hield ook nog steeds krampachtig het stuur vast en keek me met grote ogen aan.

‘Wat is er in...?’ fluisterde ze.

‘Wat?’ vroeg ik beverig.

‘Wat?’ herhaalde ze. ‘Was jij... was jij net...?’

‘Was ik wat?’

Van de achterbank klonk zwakjes de stem van June. ‘Eh... jongens?’

We negeerden haar, zoals altijd.

‘May,’ fluisterde April, ‘eerst was je er en toen was je er op eens niet meer.’

‘Hé, jongens?’

‘Serieus, June, hou je kop nou eens even,’ zei ik over mijn schouder, maar ik hoorde mijn eigen stem beven. Hij klonk een beetje hol, alsof hij er niet echt was.

Alsof hij onzichtbaar was.

‘Dat is onmogelijk,’ zei ik tegen April. ‘Kijk naar me! Ik bestuur een voertuig! Ik kan niet zomaar zijn verdwenen!’

‘O, mijn god, je rijdt!’ hijgde April plotseling. ‘Stop! Zet de auto aan de kant! Je kunt nu niet rijden!’

‘Er is niets met me aan de hand!’ schreeuwde ik terug. ‘En ik kan niet zomaar stoppen. We zitten midden op de weg!’

‘Hé, jóngens!’ June gilte nu met ons mee. ‘Ik denk dat ik...’

‘June, hou je kóp!’ schreeuwden we allebei over onze schouder.

‘Luister, je hallucineert of zoiets,’ zei ik tegen April. ‘Je bent geestelijk uitgeput, en je hallucineert. Je hebt meer slaap nodig. Het is niet gezond...’

‘Je kletst,’ onderbrak ze me. ‘Jij zag het ook. Je hebt ogen als schoteltjes.’

Er viel een korte stilte, maar toen leunde June over onze stoelleuning naar voren. ‘Ik denk dat ik weet...’

‘Nou, misschien hallucineren jullie allebei,’ zei ik. Als June negeren een Olympische sport zou zijn, was ik Michael Phelps.

‘Hallucineren wij allebéí?’ snoof April spottend. ‘Ja, hoor, dat klinkt echt logisch.’

‘O, sorry hoor, wat lijkt jóú dan logischer? De theorie dat ik verdwéén?’ Ik hield het stuur zo strak vast dat het leek alsof mijn knokkels ieder moment door mijn vel konden knappen. Ik drukte mijn vingers een voor een tegen het stuur en telde ze keer op keer in mijn hoofd na, van een tot tien en weer terug.

‘Zet je die auto nog aan de kant of hoe zit het?’ gilte April. ‘Je kunt zo niet rijden!’

‘En toch doe ik het!’ antwoordde ik vinnig.

‘Luister nou eindelijk eens naar me!’ Als June gilt, zou je willen dat je doof bent.

‘Nee!’ gilden we allebei terug.

‘Prima!’ schreeuwde ze. Ze liet zich terugvallen op de ach-

terbank en sloeg haar armen over elkaar. 'Wees dan maar stom. Kan me niks schelen!'

Het bleef ongeveer vijftien seconden stil, en in die tijd draaide ik onze straat in. Alle huizen zagen er precies hetzelfde uit. De eerste week dat we er woonden, moest onze moeder de garage openmaken om te kijken welk huis van ons was. Maar nu merkte ik de huizen nauwelijks op. Ik was inwendig zo druk bezig beloftes doen dat ik geen tijd had om nog iets tegen April te zeggen. *Ik zweer dat ik nooit meer zal spijbelen*, dacht ik bij mezelf. *Ik zal aardiger zijn tegen mijn zussen. Ik zal nooit meer een bekel hebben aan Europese geschiedenis en ik zal serieus gaan leren. Ik ga zelfs vrijwilligerswerk doen met kankerpatiënten om die ene keer goed te maken dat ik een sigaret heb gerookt bij...*

Junes stem kwam luid en duidelijk van de achterbank. 'Heb jij gerookt?'

Bijna reed ik tegen de vuilnisbakken voor ons huis aan, maar ik wist nog net op tijd te remmen. Ik parkeerde de auto, draaide me om en keek haar aan. April deed hetzelfde. 'Wat?' vroeg ze aan June. 'Waar heb je het over?'

Ze kan dat onmogelijk weten, dacht ik. *On. Mo. Ge. Lijk.*

June liet zich tegen haar rugleuning zakken. 'Wedden van wel?'

April sloeg haar hand voor haar mond. 'Heb jij net haar gedachten...?'

'Yep.' Nu klonk June erg zelfvoldaan. 'Dát probeerde ik jullie net duidelijk te maken. En maak je geen zorgen, May,' voegde ze eraan toe. 'Ik ga het mama echt niet vertellen, van die sigaret. Nóg niet.'

'Je mag hopen dat mijn handen weer verdwijnen voor ik je keel ermee dichtknijp!' gilte ik en ik dook al half over de rugleuning om bij haar te komen.

'Wacht, wacht, stop!' riep April. Ze trok me terug terwijl

June op de achterbank in elkaar dook. ‘May, hou op! Papa en mama komen eraan. Ze...’

We verstijfden en zagen nog net hoe mijn ouders samen de voordeur uit kwamen lopen. Papa had zijn zonnebril op en mama was nog in haar werkkleren. Hun monden stonden recht en strak. Ze waren aan het praten, maar we konden niet horen waar ze het over hadden. Het zag er niet goed uit, maar ja, de afgelopen achttien maanden hadden hun gesprekken er nooit goed uitgezien. En ik zal je maar niet vertellen hoe ze klonken.

We zaten bijna een volle minuut naar hen te kijken. Ik wist niet zeker of ze ruzie hadden of...

‘Ja, ze hebben ruzie,’ zei June.

‘Hou op met mijn gedachten te lezen,’ zei ik toonloos.

Op hetzelfde moment zei April: ‘Hou op met hun gedachten te lezen.’

Ik zat daar maar voor in de auto. Mijn benen plakten vast aan de leren bekleding en het deed pijn om ze los te trekken. Op een vreemde manier was dat een opluchting. Pijn was goed. Pijn betekende dat ik er nog wás.

‘Hé, meiden!’ riep mijn vader plotseling vanaf de veranda. Hij had ons nu pas in de gaten en brak de discussie halverwege een zin af. ‘Kom, zeg jullie oude vader nog even gedag, voor hij in een cowboy verandert!’

Ik moest bijna overgeven toen hij dat zei. Alleen al de gedachte aan overgeven bracht de herinnering boven aan tequila, waardoor ik een branderig gevoel in mijn keel kreeg en bijna moest kokhalzen. ‘Gek,’ zei June zachtjes op de achterbank, maar ik hoorde haar nauwelijks. Ik dacht alleen maar aan de volgende keer dat ik mijn vader zou zien, en of het vreemd zou zijn om eerst in het vliegtuig te moeten stappen als ik naar hem toe wilde. Ik vroeg me af of hij me nu eigenlijk wel kon zien, of ik gek was, en of er zoiets raars met me aan de hand

was dat zelfs mijn lichaam er niet bij wilde blijven om afscheid te nemen van mijn eigen vader.

Ik trok mijn gezicht in de plooi en zwaaide naar hem. In de zijspiegel zag ik Junes lip een beetje trillen. Toen beet ze erop en knipperde heel snel met haar ogen. Normaal doet ze dat als ze probeert te flirten, hoewel het eruitziet alsof haar lens verkeerd zit, maar ik wist dat ze het nu niet deed om er leuk uit te zien.

Zodra Junes gezicht weer gewoon stond, deed ik het portier open en zette opgewekt mijn voet op straat. Toen ik zag dat hij de grond raakte, wist ik niet zeker of ik opgelucht was of niet.

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The extraordinary secrets of April, May and June*

Verschenen bij Penguin Group, New York

© 2010 Robin Benway

Voor deze uitgave:

© 2010 Uitgeverij De Fontein, Baarn

Vertaling: Karin Breuker

Omslagafbeelding: Kevin Dodge / Corbis

Omslagontwerp: Miriam van de Ven

Grafische verzorging: Hans Gordijn

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 2804 2

NUR 284